

JYLLANDS-EKSPRESSEN jog mod København med en halv Times Forsinkelse paa Grund af Taage over Bælterne. Den graa Oktoberdag var gleden over i en farveløs Skumring, og nu var det mørk Aften uden en eneste Stjerne. Lysskæret fra Kupeerne fejede henover vaade Pløjemarker og dryppende Hegn, ramte snart en Bondegaards hvide Længer, der et Nu lyste dagklart i Mørket, snart et Vogterhus eller et Køretøj, der holdt stille foran den nedsænkede Landevejsbom og spejlede sine Lygter i Vejpytterne. Saa fulgte nye, opblødte Marker og grædende Hegn og tilsidst en oplyst Stationsbygning, der passeredes med et langt Fløjt. Og videre dundrede Toget gennem Mørket, frem mod den rødlige Lystaage ude i Horisonten, der var København.

Inde i de overfyldte Kupeer begyndte man at ryste Døsigheden af sig og samle sammen paa sit Rejsetøj. En sværlemmet Mand i en af de 3die Klasses Vogne sad allerede med Paraplyen i Haanden og sin Vadsæk paa Skødet, en af disse gammeldags Familje-Vadsække med broderede Figurer paa Siderne, som nu sjelden ses mere.